

Arrest

nr. 285 587 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van zijn huidige verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn oorspronkelijke verklaringen. Hij voegt toe dat zijn moeder ondertussen op 10 december 2021 naar hun woning was gegaan. Toen ze het vuilnis buiten aan het zetten was, stopte er een wagen met bendeleden. Ze werd door hen bedreigd met een vuurwapen, moest binnen in de woning op de grond gaan zitten en er werd haar gevraagd naar de verblijfplaats van verzoeker en zijn zus. Ze dreigden ermee zijn moeder te vermoorden en één van hen zei dat verzoekers nog een schuld te vereffenen hadden met hen omdat zij destijds aangifte hadden gedaan bij de politie. Zijn moeder loog en zei dat zij naar een ander departement verhuisd waren. Een andere vrouw die zijn moeder aan het helpen was, werd eveneens gedwongen om op de grond te gaan zitten. Uiteindelijk vertrokken de belagers. Ze zeiden wel dat zijn moeder niet naar de politie mocht gaan en ze namen bezittingen van zijn moeder mee. Zijn moeder herkende één van die mannen als diegene die verzoekers van bij het begin had bedreigd. Na dit voorval verhuisde zijn moeder. Ze werd op 12 februari 2022 opgebeld door een persoon die zich voordeed als politieman en vroeg waar verzoekers verbleven. Zijn moeder weigerde te antwoorden. Ze kreeg later nog telefoontjes maar uit schrik nam ze niet meer op. Tot slot voegde hij toe dat één van zijn vrienden in El Salvador bedreigd werd. Er werd tegen hem gezegd dat hij niet meer naar de wijk van zijn moeder mocht gaan. Hij ging toch en werd vermoord. Ter staving van zijn huidige verzoek legde hij volgende documenten voor: een kopie van een politieklacht van 10 december 2021 van zijn moeder en een beëdigde verklaring van 15 februari 2022 van een buurtbewoonster die getuige was van hetgeen er met zijn moeder gebeurd is.

In het kader van haar huidige verzoek blijft verzoekster vasthouden aan haar oorspronkelijke verklaringen. Zij voegt toe dat haar moeder ondertussen naar hun woning is teruggekeerd met een vriendin. Toen ze het vuilnis buiten aan het zetten was op 10 december 2021 stopte er een wagen. Twee mannen stapten uit en bedreigden haar moeder met een vuurwapen. Ze moest binnen in de woning op de grond gaan zitten en er werd haar gevraagd naar de verblijfplaats van verzoekster en haar broer. Haar moeder zei dat verzoekers naar een ander departement verhuisd waren. Ook de vriendin van haar moeder werd gedwongen om op de grond te gaan zitten. Uiteindelijk vertrokken de belagers. Ze zeiden wel dat haar moeder niet naar de politie mocht gaan en ze namen alle bezittingen van haar moeder en haar vriendin mee. Toen ze vertrokken zag haar moeder een derde persoon in de wagen zitten en ze herkende hem als diegene die verzoekers van bij het begin had bedreigd. Gevraagd naar haar vrees ten aanzien van haar zoontje antwoordde zij dat jongens in El Salvador gevaar lopen omdat ze al van kleins af aan betrokken raken bij bendes. Tot slot verwees zij naar de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij gaf aan dat zij iemand kende die met een bendelid in discussie ging en vermoord werd. Zij legde zelf geen documenten voor. Zij verwees naar de documenten die haar broer heeft voorgelegd, met name een kopie van een politieklacht van 10 december 2021 van haar moeder en een beëdigde verklaring van 15 februari 2022 van een buurtbewoonster die getuige was van hetgeen er met haar moeder gebeurd is.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van hun eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat het éénmalig incident op de bus niet ernstig genoeg is om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Aan de telefonische bedreigingen die verzoekers en hun ouders na het incident zouden hebben ontvangen, werd geen geloof gehecht. De Raad bevestigde deze beslissing bij arresten nr. 266 143 van 23 december 2021 en nr. 266 144 van 23 december 2021.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hier in gebreke blijven.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers gaan in hun verzoekschrift immers niet of nauwelijks (concreet) in op de concrete motieven in de bestreden beslissingen, doch zij beperken zich daarentegen louter tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het verwijzen naar algemene (landen)informatie waarmee zij echter de motieven in de bestreden beslissingen geenszins weerleggen of ontkrachten.

5. Waar verzoekers stellen dat zij er alles aan gedaan hebben om nieuwe documenten en bewijsstukken te verzamelen die aantonen dat hun leven in gevaar is in El Salvador, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: “De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten enkel kunnen dienen te ondersteuning van geloofwaardige verklaringen hetgeen hier niet het geval is. De politieklacht bevat een loutere weergave van de verklaringen van uw moeder en kan dus niet beschouwd worden als een objectieve bron waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Van de verklaring van een buurvrouw die het verhaal van uw moeder bevestigt kan hetzelfde gezegd worden. Het feit dat ze deze verklaring aflegde in een notariskantoor wijzigt hier niets aan.”. Verzoekers werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

6. Het betoog dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld, waartoe verzoekers citeren uit het aan het verzoekschrift gevoegde rapport "Nansen 2021/2", kan niet dienstig worden aangevoerd gezien het naar voor gebrachte vluchtrelaas van verzoekers onvoldoende zwaarwichtig werd bevonden dan wel ongeloofwaardig door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van hun eerste verzoek.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit niet blijkt dat, ondanks de preciaire situatie in El Salvador, er actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen met hun aangehaalde informatie in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 februari 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Spaans

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n begrijpen er niets meer van: enerzijds wordt hen verweten niet voldoende bewijzen te hebben bijgebracht bij hun eerdere VIB en nu ze met nieuwe bewijzen afkomen, nl. een klacht ingediend door hun moeder n.a.v. bendedreigementen aan hun woonst in het herkomstland, tezamen met een getuigenis van een buurvrouw, gaat het CGVS er niet ten gronde op in. Ze vragen een beetje medeleven en stellen de

vraag waar het CGVS het haalt om te beweren dat hen niets zal overkomen bij terugkeer. Zelf stellen ze niet nog meer bewijzen te kunnen bijbrengen. Ook stellen ze dat het leven van hun moeder in gevaar is."

In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting waarin de verzoekende partijen hekelen dat hen enerzijds wordt verweten niet voldoende bewijzen te hebben bijgebracht bij hun eerder verzoek om internationale bescherming en nu ze met nieuwe bewijzen afkomen, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) er niet ten gronde op ingaat, benadrukt de Raad vooreerst dat, zoals in de bestreden beslissingen wordt aangegeven, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad beklemtoont tevens dat, waar de verzoekende partijen de door hen bijgebrachte documenten als "nieuw" bestempelen, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan voorheen. De commissaris-generaal stelt echter op goede gronden vast dat de verzoekende partijen hierin niet slagen.

In dit kader herneemt de Raad betreffende de klacht ingediend door hun moeder naar aanleiding van bendedreigementen aan hun woonst in het herkomstland en een getuigenis van een buurvrouw, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen ter terechtzitting, volgende grond van voormelde beschikking:

"5. Waar verzoekers stellen dat zij er alles aan gedaan hebben om nieuwe documenten en bewijsstukken te verzamelen die aantonen dat hun leven in gevaar is in El Salvador, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: "De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten enkel kunnen dienen te ondersteuning van geloofwaardige verklaringen hetgeen hier niet het geval is. De politieklacht bevat een loutere weergave van de verklaringen van uw moeder en kan dus niet beschouwd worden als een objectieve bron waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Van de verklaring van een buurvrouw die het verhaal van uw moeder bevestigt kan hetzelfde gezegd worden. Het feit dat ze deze verklaring aflegde in een notariskantoor wijzigt hier niets aan.". Verzoekers werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen."

Uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissingen blijkt echter dat door de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen voorhouden ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde documenten en dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek werd gevoerd, doch dat deze niet werden aanvaard. Tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De door de commissaris-generaal geformuleerde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig, en vinden steun in het administratief dossier. Door ter terechtzitting slechts, en derhalve onterecht, te poneren en te bekritisieren dat het Commissariaat-generaal niet ten gronde ingaat op een klacht ingediend door hun moeder naar aanleiding van bendedreigementen aan hun woonst in het herkomstland en een getuigenis van een buurvrouw, zonder ook maar enigszins op concrete wijze in te gaan op de vaststellingen dienaangaande, slagen de verzoekende partijen er niet in een ander licht te werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking, laat staan de gronden te ontkrachten. Hierin slagen zij evenmin door ter terechtzitting op algemene wijze hun onbegrip te uiten en de vraag te opperen waar het Commissariaat-generaal het haalt om te beweren dat hen niets zal overkomen bij terugkeer. Met dergelijke algemene verzuchtingen, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de gronden van voormelde beschikking en de gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissingen, minstens brengen zij geen dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen. In de mate dat de verzoekende partijen hekelen dat geen onderzoek ten gronde werd gevoerd, duidt de Raad nog dat gelet op het terechte besluit dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn of door de verzoekende partijen zijn voorgelegd, zich geen verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdringt nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Voorts stipt de Raad nog aan dat waar de verzoekende partijen ter terechtzitting een beetje medeleven vragen, op algemene wijze de vraag opperen waar het Commissariaat-generaal het haalt om te beweren dat hen niets zal overkomen bij terugkeer en zij stellen dat het leven van hun moeder in gevaar is, het hen toekomt hun vrees *in concreto* aan te tonen. De verzoekende partijen blijven, gelet ook op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen, waar geen afbreuk aan wordt gedaan, hiertoe aldus in gebreke. De algemene verzuchting dat ze niet nog meer bewijzen kunnen bijbrengen, biedt dan ook geen soelaas. De verzoekende partijen slaagt er bijgevolg niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS